päraſt mõeka tupeſt tõmmanud, et üks ſuur oſa Turgi-riigis aſuwaid riſtlaſi Turklaste raske raudpiitſa all ohkis. Waata imet! — kaks kuuluſt riſtlaſe riiki Eiro-pas — Prantſus ja Inglane — läkſid Turgile abiks!

Kui mitu tuhat neiſt, kes lahingi pääwa hommikul koidu püirel päikeſe tõuſu lahkelt olid teretanud, ei pidand õhtul päikeſe weeru mite enam nägema. — Aga kui paljo teiſi tuhandeid hoigas murul maas oma were ſees, mõnel kääd ja jalad ſuurtüki kuulideſt puruks murrtud, ehk küllest ärakatketud, teiſi hulga-kaupa mitmes ja mitmes kohas rohkeſt weriſi haawaſi wahwa töö mälestuſeks kandes — ja enamiste kõik abita ja troostita, kange walu ja janu piinas, kus kedagi ei olnud, kes nende kuiwaks põlenud keeled weepiiſaga oleks karastanud, weel wähäm enam halas-tuſt neile näitnud. Siiski nägi üks ſilm öö-pime-duſel nende häda, ja kuulis üks kõrw nende kaeba-miſe ohkamiſi, laskis heldeſt õhtu wilu ja kaste niis-kuſt karastuſeks nende peale auurada, mis mõnele ehk ſilmapilguks und ſilmile ja minestuſt walu kus-tutuſeks ſünnitas.

Ehk kül wiimaks, kui öö-pime weriſt mässamiſt lõpetanud, waenlaſed lahingi wäljale jäiwad ja Wene-wägi nende eeſt taganes, ſiiski ei tohtind nemad enda wõitu mingiks arwata, kui oma ſurnuwirnade peale waataſid, ehk ſõa tööle kõlwatumaks tehtud haawatud wendade tuhandete peale ſilmad tõſtſid, kes igalt poolt abi paluſid ja kus igaskohas aitajaid käſi puu-dus. Nemad tunnistaſid iljemine iſe, et Alma lahin-

gis ligi üheksa tuhat meeſt raskeſt haawatud ja kahe-wõrra rohkem ſurma ſängi langenud; ſeſt kolmküm-mend tuhat meeſt oli ſe ainuke pääw nende ſõawäge kahandanud. — Ei tohi ka mite Wene wää kahju ſiin piſukeſeks arwata, kui meeletuletame, kuda paljo perekam waenlane kahelt poolt meie wahwa ſõawää peale rõhus, rohke wää hulgaga maa, ja ſuurtüki kuulidega ja tulepombidega mere poolt. Umbarwates oli ligi kahewõra waenlaſi rohkem kui meie wäge Alma lahingis mässamas.

Weel kaks pääwa päraſt lahingid, kirjutab üks mees, kes lugu oma ſilmaga näinud, leiti — ſurnuid koko kogudes — paljo haawatud inimeſi elusalt ſur-nute hulgaſt, ja püüti neile hädalistele — küſimata: kas ſõber ehk waenlane? — armu ja abi näidata, niipikalt kui jõud ulatas. — Ühte ainukeſe kalmu mateti tuhat-kaksſada-kolmkümmend ſurnud. Jäägo nimetamata teiſed weikemad, mis ehk aga ſadade ja toſinate kaupa ſurnuid oma rüppe sängitaſid.

Õnnelikuks tuleb rahuliſt puhkajate põlwe põrmu wilus, emalikus kaiſus nende wasta kiita, kes raskeſt haawatud pääwa ja kaks ilma abita walu, nälja ja janu piinal werisel murul hoigaſid, enne kui peaſt-jaid leidſid. Enamiſt kõik raskemaſt haawatud sõa-mehed waenlaste wääſt wiidi laewade peale, mis neid üle mere Turgi maale wedaſid, kus nende laat-ſarettid olid. Aga enne kui laewad ſenna jõudſid, lõpetaſid paljo haawatude hulgaſt juba merel oma waewa; teistel läkſid haawad palawaga hukka, enne